

DR. JOSEPH MERCOLA: SVET TRPÍ HROMADNOU HALUCINAČNOU PSYCHÓZOU. AKO Z TOHO VON?

- CZ24 News | 24. března 2021

Celý rad odborníkov na duševné zdravie vyjadruje obavy z nehorázneho šírenia strachu a paniky počas pandémie ochorenia COVID-19, varujúc pred možnými – a povedzme si to rovno, aj pravdepodobnými – psychickými následkami.

V článku v časopise *Evie* z 22. decembra 2020 hovorí S. G. Cheahová o tom, čo môže byť čoskoro skutočným problémom: o hromadnom šialenstve, vyvolanom „klamným strachom z ochorenia COVID-19“.

Cheahová sa zmieňuje o prednáškach a článkoch psychiatra a odborníka na medicínske právo Dr. Marka McDonalda, ktorý je presvedčený, že „skutočná kríza verejného zdravotníctva spočíva v šíriacom sa strachu, ktorý sa postupne zmenil a vyvinul do formy hromadnej halucinačnej psychózy“.

„Hoci štatistiky ukazujú u detí a mladých dospelých extrémne nízku mieru úmrtnosti (0,002% vo veku 10 rokov a 0,01% vo veku 25 rokov), mladí a zdraví sú napriek tomu pri konfrontácii s koronavírusom terorizovaní zvieraním iracionálneho strachu,“ píše Cheahová.

Nákazlivá hystéria

Cheahová pokračuje výpočtom celého radu iracionálnych správaní, ktoré sa už stali bežnými, napríklad, keď rodičov vyhodí z lietadla kvôli tomu, že ich malé deti odmietajú mať počas letu nasadené rúško, alebo hysterických výbuchov ľudí pri pohľade na človeka bez rúška.

O riziku, ktoré predstavujú asymptomatickí jednotlivci, sa veda vyjadruje celkom jasne, teda, že ktokoľvek, kto sa cíti dokonale zdravý, môže byť napriek tomu testovaný ako pozitívny na SARS-CoV-2 PCR testom, ktorý je nastavený na príliš vysoký počet cyklov. Pre iných však predstavujú mimoriadne nízke riziko, ak vôbec nejaké.

Ešte jasnejšie hovorí veda o zdravých jednotlivcoch s negatívnym testom na SARS-CoV-2. Jednoducho, nemôžete šíriť vírus, ktorý nemáte.

Množstvo publikovaných vedeckých poznatkov tiež dokazuje, že rúška nezabraňujú šíreniu vírusových infekcií, čo platí najmä v prípade nosenia látkových rúšok, chirurgických rúšok či respirátorov.

Napriek tomu všetkému môžu mnohí aj tak upadnúť do hystérie pri pohľade na osobu bez rúška, hoci vyzerá úplne zdravo a očividne netrpí žiadnym druhom problému s dýchaním. Ide o silne iracionálny stav, ktorý nemá základ v realite.

Títo ľudia vlastne, podľa McDonalda, trpia halucinačnou psychózou a je ich veľa.

Dokonca sa zmieňuje o vonkajšku svojho domova či pracoviska ako o „útulku vonkajšieho šialenstva“, v ktorom musí predpokladať, že „každý človek, na ktorého narazím, je šialený“, dokým sa nedokáže opak.

Ako vysvetlila Cheahová:

„Osoba s halucináciou namiesto toho, aby čelila realite, žije radšej vo svojom predstieranom svete. Aby si však tú vymyslenú realitu udržala, musí zabezpečiť, aby všetci v jej okolí tiež predstierali, že žijú v jej imaginárnom svete.“

Povedané jednoduchšie, halucinujúca osoba odmieta realitu. A v tomto odmietaní reality musia ostatní s jej videním reality spolupracovať, inak jej svet nebude dávať zmysel. To je dôvod, prečo sa halucinujúca osoba nahnevá, keď sa dostane do styku s niekým, kto sa jej pohľadu na svet neprispôsobí...

Je to jeden z dôvodov, prečo vidíte toľko ľudí, ktorí by radi schválili umlčanie akýchkoľvek medicínskych expertov, ktorých názory sú v rozpore so smernicami WHO alebo CDC.

‘Dodržiavať pravidlá!’ sa stáva dôležitejším, než zamýšľať sa nad tým, či sú tie pravidlá vôbec zákonné.“

Imaginárna kríza

Vo svojom interview s Jessem Lee Parkerom vysvetľuje McDonald svoju diagnózu takto:

„Žiadna medicínska kríza nikdy nebola. Vždy bol dostatok zdrojov riešiť ľudí, ktorí boli chorí... Mnohé zdroje boli v skutočnosti odmietnuté...“

Otázkou sa teda, pre mňa, stalo ‘Čo je tou skutočnou krízou? Čím vlastne ľudia trpia?’

Veľmi rýchlo mi začalo byť jasné, už v prvých dvoch alebo troch týždňoch marca [2020], že je to strach. Odvtedy sa... ten strach... menil a vyvíjal, nie iba na ‘robím si starosti, som taký vydesený, že potrebujem zostať doma’, ale na ozajstné presvedčenie, ktoré je v rozpore s realitou – pretože definícia halucinácie je, že veríte niečomu, čo nie je v súlade s realitou.

Sú presvedčení, že zomrú – bez ohľadu na svoj vek, na svoj zdravotný stav – ak nebudú každý deň odchádzať z domu s nasadeným rúskom a rukavicami a bočiť od iných ľudských bytostí.

Je to halucinačná psychóza. Je vymyslená, je mylná, nie je podložená dôkazmi. A veľmi mnohí Američania tým žijú a veria tomu.“

Hoci nie sú žiadne údaje, ktoré by to potvrdzovali, podľa McDonalda sa zdá, že k halucinačnej psychóze majú väčší sklon ženy než muži.

Naznačuje, že to sčasti môže byť tým, že vylakané ženy sa za tých istých okolností zvyknú nadmerne chrániť viac než muži, pravdepodobne preto, lebo ženy – samozrejme, čisto všeobecne – zvyknú byť viac poháňané emóciami.

Hromadná halucinačná psychóza traumatizuje deti

Obzvlášť znepokojený je McDonald trvalými následkami, ktoré bude mať toto všeobecné šialenstvo na dorastajúce deti.

Ako psychiater, špecializujúci sa na liečbu detí a adolescentov, by to mal vedieť. Odkedy sa v prvom štvrtroku 2020 začali lockdowny, vidí masívny nárast pacientov a ich duševné stavy sú oveľa horšie, než zvykol vídať u týchto vekových skupín.

Jednou z najhorších tráum, ktorými v dôsledku tohto šírenia strachu deti trpia, je predstava, že môžu zabiť svojich rodičov či starých rodičov už len tým, že sú v ich blízkosti. Ako poznamenala Cheahová, učia sa tiež pociťovať vinu pre správanie, ktoré by za zvyčajných okolností bolo úplne normálne.

Ako jeden z príkladov stačí hysterický dospelý, ktorý nazve „faganom“ batola, odmietajúce nosiť rúško, hoci vzpierajú sa noseniu obmedzujúceho rúška na tvári je v tom veku úplne normálne.

„Nie je normálne, aby deti vyrastali v predstave, že je každý nebezpečenstvom pre všetkých ostatných,“ hovorí Cheahová a oprávnene.

Nie je to vôbec normálne a hysterickí dospelí nevedomky spôsobujú ťažkú emocionálnu traumy celej generácii.

Ako uviedol McDonald vo svojom vyššie zmienenom interview s Petersonom, hlavnou príčinou depresie, hlavne u mladých, je izolácia od ostatných. Potrebujeme osobný aj fyzický kontakt, a tiež citovú dôvernosť. Tieto veci potrebujeme, aby sme sa cítili bezpečne pri iných, aj sami v sebe.

Digitálne interakcie tieto najzákladnejšie ľudské potreby jednoducho nahradiť nedokážu a svojou vnútornou podstatou skôr rozdeľujú než spájajú.

McDonald cituje nedávne štatistiky organizácie CDC, podľa ktorých došlo u depresie mladistvých k 400-percentnému nárastu v porovnaní s minulým rokom a v 25% prípadov mladiství zvažovali samovraždu. Tieto štatistiky však nikto nepočúva, hovorí.

Nikdy predtým neuvažovalo nad spáchaním samovraždy toľko tínedžerov.

„Ide o hromadnú udalosť,“ hovorí McDonald a viniť z nej treba rodičov – dospelých, pretože to oni ich desia do tej miery, až majú pocit, že im už nestojí za to žiť. Je to tiež dôvod, prečo len liečenie detí nebude dostatočne účinné.

„Musíme sa zamerať na psychózu dospelaj populácie. Náprava toho je na nás, dospelých,“ dodáva

McDonald, „pretože deti nebudú schopné napraviť to samé.“

Ľudia s preludmi si v konečnom dôsledku vyžadujú kontrolované prostredia

Na hromadnú halucináciu sa musíme zamerať aj z iného dôvodu, a to z toho, že nás všetkých, duševne zdravých aj duševne chorých, vedie k spoločnosti zbavenej všetkých predošlých slobôd a občianskych práv a skorumpovaní politici, ktorí tomu velia, sa moci, ktorú im raz dáme, dobrovoľne nevzdajú.

McDonald je presvedčený, že úplným koncom tejto spoločenskej psychózy, pokiaľ niečo neurobíme a neuvedomíme si, že „sme v poriadku a úplne v bezpečí“, je totalitná spoločnosť.

V skutočnosti nie sme v o nič väčšom nebezpečenstve, než sme boli pred covidom. Nesmieme dopustiť, aby nás kvôli halucinačným strachom obrali o naše slobody.

Ako vo svojom článku uviedla Cheahová:

„Nie je nepredstaviteľné, že by konečným výsledkom bola úplná spoločenská kontrola každého aspektu vášho života.“

Zamyslite sa nad týmto – konečným bodom duševne chorej osoby je pre nich umiestnenie do nejakého kontrolovaného prostredia (majúceho charakter útulku), v ktorom sú obmedzené všetky slobody.

A čoraz viac to vyzerá, že ide o konečný bod, ku ktorému celá táto hromadná psychóza smeruje.“

McDonald poukazuje na to, že mnohí naši lídri rovnakými falošnými obavami zjavne netrpia. Príkazy na zákaz vychádzania vydávajú zo svojich dovolenkových domovov v Karibiku či Dubaja a opakovane porušujú svoje vlastné nariadenia na povinné nosenie rúšok a lockdowny.

Jazdia na bicykloch, prechádzajú sa v parku, majú rodinné stretnutia a bez obáv stolujú. Vedia, že COVID-19 nie je tou smrtiacou pohromou, ktorou ho spravili, no tú hru hrajú, lebo z nej majú prospech.

Strach nie je nikdy cnostný

Vo svojej krátkej prednáške, ktorú McDonald preniesol počas 2. samitu *Biely plášť amerických lekárov z prvej línie* v polovici októbra 2020, poukazuje na to, že sa strach zmenil.

Dnes strach predstavuje nielen klamné presvedčenie, že k tomu, aby človek zostal nažive, sú potrebné rúška, rukavice a fyzická izolácia, ale aj cnosť, čo je dvojnásobne tragické a mylné.

Nosenie rúška sa stalo spôsobom ako demonštrovať, že ste „dobrý a zodpovedný človek“, niekto, komu očividne záleží na druhých, zatiaľ čo nenosenie rúška z vás len samotným dýchaním robí bezohľadného hulváta, ak nie možného masového vraha.

Zdraví ľudia by nikdy nemali nosiť rúška, udržiavať sociálny odstup ani sa izolovať. Nielenže sú tieto stratégie nezdravé z fyzického hľadiska, ale tiež zachovávajú halucinačnú psychózu, škrtiacu národ a preto musia skončiť.

Nabádaním k tomu, aby sme zotrvali v strachu, aby sme sa doň ponorili a dovolili mu riadiť

a obmedzovať naše životy, sa strach stal takým zabarikádovaným, že sa útočí na všetkých, ktorí hovoria, že sa nesmieme báť a musíme bojovať za svoju slobodu.

Takíto ľudia sú označovaní nielen za hlúpych, ale aj nebezpečných. *„Namietol by som, že je to presne naopak,“* hovorí McDonald.

Problém, ktorému teraz čelíme je, že sa ten klam natolko udomácnil, že aj keby bolo dnes v celej krajine ukončené povinné nosenie rúšok, mnohí by sa zloženiu svojich rúšok bránili a neprestali by ani kárať tých, ktorí ich nenosia.

Navyše, máme teraz súkromné spoločnosti (firmy, obchody a podobne), ktoré tieto výnosy, oberajúce o slobodu, presadzujú, odmietajú služby tým, ktorí nenosia rúška.

Čoskoro vás nepustia na niektoré miesta, ak nebudete aj zaočkovaní proti ochoreniu COVID-19 a k týmto neústavným pravidlám podnecujú súkromné firmy. Je to preto, lebo mnohé súkromné spoločnosti sú súčasťou globálnej technokratickej aliancie, snažiacej sa odstraňovať naše slobody, aby sa obohatila.

„Začali sme strachom a hystériou. Prešli sme k halucinačnej psychóze a teraz tu máme skupinovú kontrolu,“ hovorí McDonald.

„Teraz po nás idú policajti a vláda. Viac našich spoluobčanov nás teraz kritizuje, z právneho hľadiska bráni nastupovať do vozidiel [ako sú Uber či lietadlá], chodiť do práce a získať prácu.“

Návrat k zdravému rozumu pri posune vpred

V podstate teraz občania v potláčaní slobôd iných ľudí konajú de facto ako „polícia“ a to má na spoločnosť nesmierne škodlivý vplyv.

Ako sa teda z toho príslovečného útulku šialenstva dostaneme? Ako obnovíme zdravý rozum našej spoločnosti, pričom ďalej pomáhame tým, ktorí sú kvôli komplikáciám a úmrtiam na COVID-19 v najväčšom riziku?

Vo svojej prednáške ponúka McDonald tieto rady:

- * Musíme rozhodne odmietnuť rúška (a respirátory) ako signál cnosti; predstavu, že krok podniknutý zo strachu – akým je nasadzovanie si rúška – je cnostný. Strach nie je nápomocný a nikdy nie cnostný.

- * Mali by sme chrániť tých najohrozenejších – teda starých, krehkých jednotlivcov s komorbiditami a tých so slabým zdravím – používaním jednoduchých, lacných a ľahko dostupných profylaktík, ako sú vitamíny D a C, hydroxychlorochín či ivermektín a zinok.

- * Zdraví ľudia by nikdy nemali nosiť rúška, nemali by dodržiavať sociálny odstup, ani sa izolovať. Tieto stratégie sú nielen nezdravé z fyzického hľadiska, ale udržiavajú aj halucinačnú psychózu, zvierajúcu národ a preto sa musia skončiť.

- * Musíme sa chopiť odvahy, pravdy, čestnosti a slobody, nie iba v našich myšlienkach a slovách, ale aj v našich činoch.

Ako vo svojom interview uviedol McDonald, ľudia v stave halucinačnej psychózy nedokážu logicky myslieť, preto zvykne byť uvádzanie informácií, faktov, údajov a dôkazov neúčinné, okrem prípadov, kedy osoba koná skôr len z nátlaku, než z klamného presvedčenia.

Obvykle to najlepšie, čo môžete urobiť, je odolať a konať v súlade s pravdou a objektívnou realitou. Veľmi podobne tomu, ako by ste konali, keby ste boli prvý, kto príde do styku s obeťou nehody, hystericky reagujúcu na niečo, o čom viete, že je len menšie poranenie.

Autor: Dr. Joseph Mercola

Zdroje:

<https://www.badatel.net>

<https://www.mercola.com>